Chris
CARTER

POZOROVATEĽ SMRTI

AKTUELL

Chris
CARTER

POZOROVATEĽ SMRTI

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Chris Carter: Pozorovateľ smrti

Z anglického originálu The Death Watcher, ktorý vydalo vydavateľstvo Simon & Schuster, London, United Kingdom.

Copyright © 2024 by Chris Carter

All rights reserved.
Všetky práva vyhradené.

Translation © Martin Ferenc 2026

Cover illustration © Jentas A/S

Redakčne upravila: Ivana Fábryová
Sadzba a zalomenie: Miloš Sálus

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s.r.o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2026

ISBN 978-80-89873-85-2

Chris
CARTER

POZOROVATEĽ SMRTI

AKTUELL

Venovanie

Tento román by som rád venoval všetkým čitateľom,
ktorí mi za posledných pätnásť rokov prejavovali
neuveriteľnú podporu a lásku. Mal som tú česť stretnúť sa
s mnohými z vás počas svojej kariéry a s pokorou si vždy
uvedomujem, akí ste všetci úžasní, láskaví a trpezliví.
Vy ste dôvodom, prečo robím to, čo robím.
Ste dôvodom, prečo som stále tu.

Z celého srdca vám všetkým ďakujem,
že držíte mňa aj môj sen pri živote.
Dúfam, že sa čoskoro uvidíme na nejakom
knižnom turné.

Tento príbeh inšpirovali skutočné udalosti.

1

Vedomie sa Shaunovi Danielsovi vracalo v trhaných vlnách. Najprv sa mu s námahou zachveli viečka a hneď nato nasledoval zúfalý hlboký nádych. To málo vzduchu, čo sa mu podarilo vdýchnuť, pôsobilo stuchnuto a olovene, so zvláštnou zmesou pachov, ktoré nevedel celkom presne určiť. Prehltol tých pár kvapiek slín, ktoré jeho žľazy dokázali vyprodukovať, ale pritom pocítil, ako ho v hrdle škriabe a štípe, akoby zhltol misku drvených čili papričiek posypaných rozbitým sklom. Bolesť ho prinútila strhnúť sa a na pár sekúnd zadržať dych. Jeho zmätený, nezaostrený zrak inštinktívne zablúdil najprv doľava, potom doprava.

Nič.

Shaun nevidel nič iné, len tmu.

„Dopekla!“ Slová mu ospalo vykĺzli z vysušených pier a viečka mal také ťažké, že ich nedokázal úplne otvoriť. *Zase som po nejakej ťažkej ožieračke omdlel?*

Táto myšlienka ho neprekvapila a bolesť hlavy, ktorá mu práve explodovala v lebke, skutočne pripomínala tú najhoršiu opicu pod slnkom.

„Uf,“ zafučal a vtiahol do pľúc ďalšiu dávku vydýchaného vzduchu. Skúsil prehltnúť ešte trochu slín, no namiesto toho sa rozkašľal. To vyprovokovalo pálčivú bolesť v hrdle, ktorá sa pridala k bolesti hlavy, až mu z toho pulzovala celá tvár.

„Dočerta," zašepkal Shaun a ospanlivo si povzdychol. „Čo za svinstvo som to včera pil... benzín?"

Vtedy si uvedomil, že leží rovno na chrbte na akomsi nie veľmi pohodlnom povrchu. Toto určite nebola jeho posteľ.

Kde to som? Na dlážke v kuchyni? pomyslel si s ďalším unaveným výdychom. *Asi by som mal vstať. Ani neviem, koľko je hodín.* Keď sa však Shaun pokúsil pohnúť, nič sa nestalo.

„Čo to, kurva?"

Znova sa pokúsil pohnúť.

No vôbec nič sa nezmenilo.

Prsty na nohách, chodidlá, nohy, paže, dlane, prsty na rukách, krk... s ničím nevedel pohnúť.

„Čo sa to, dopekla, deje?"

Vtom Shaun začul zvláštny zvuk, ktorý vychádzal odkiaľsi sprava. Pripomínal zavŕzganie stoličky, keď si na nej niekto presunie váhu.

Shaunov zrak okamžite zablúdil tým smerom, no nedokázal rozoznať vôbec nič.

„Haló? Kto je tam?" namáhavo zo seba dostal. Hrdlo mal príliš suché... a hlasivky príliš slabé na to, aby z neho vyšlo niečo viac než len chabý šepot. Napriek tomu však pokračoval. „Prosím, môžete mi pomôcť? Nedokážem sa pohnúť."

Žiadna odpoveď.

„Haló?" skúsil to znova. „Je tam niekto?"

Ticho.

Čo sa to, kurva, deje? Snívam? Prečo sa nemôžem pohnúť? Shaun zo všetkých síl tuho zavrel viečka a hneď nato ich prudko otvoril. Vôbec to nepôsobilo ako sen. Nič sa nezmenilo – tma, pulzujúca bolesť hlavy, pálenie v hrdle, zatuchnutý vzduch... a on sa stále nedokázal pohnúť. Cítil, ako sa ho rýchlo zmocňuje zúfalstvo.

„Takže už si hore. Dobre."

Po Shaunovej pravici sa ozval nevýrazný, zachrípnutý mužský hlas.

Zo všetkých síl sa pokúsil otočiť hlavu tým smerom, no svaly na krku ho jednoducho neposlúchali. Pohľad však uprel čo najďalej doprava.

„Kto je tam?“ opýtal sa Shaun prišikrteným hlasom. „Môžete mi, prosím, pomôcť? Neviem, čo sa stalo, no nedokážem sa hýbať.“

„Áno. Viem,“ odvetil pokojne muž a cvakol vypínačom.

Priamo nad Shaunom párkrát zablikala žiarovka v masívnej ochrannej klietke, kým sa naplno rozsvietila a zaliala miestnosť takým jasom, až Shauna pálili sietnice. Inštinktívne opäť tuho zavrel oči, no keďže mal zátylok pevne pritlačený k nepohodlnej ploche, na ktorej ležal, a nemohol pohnúť krkom, nedokázal sa vyhnúť ostrej žiare. Zasiahla ho ako nečakaná rana. Hoci mal oči zavreté, svetlo bolo dosť silné na to, aby preniklo cez viečka, prešlo zrakovým nervom a vrazilo priamo do už aj tak neznesiteľnej bolesti hlavy. V tom okamihu mal pocit, že sa mu každú chvíľu roztaví mozog.

„Uch,“ zachrčal a dych sa mu zasekol v hrdle. „To je veľmi silné.“

„Dajte tomu chvíľu,“ odvetil muž flegmaticky. „Oči si zvyknú.“

„Čo sa to deje?“ spýtal sa Shaun a v hlase mu zaznelo zúfalstvo. „Kde to som? Prečo sa nemôžem hýbať? Kto ste?“

„Ste v mojej operačnej sále,“ odvetil muž. „Na mojom operačnom stole.“

„Na operačnom stole?“ vyhŕkol Shaun a na zlomok sekundy otvoril oči, no hneď ich prižmúril. Svetlo bolo stále príliš silné na to, aby ich udržal otvorené. „Toto je nemocnica? Mal som nejakú...“ hlas sa mu zlomil, keď si uvedomil možné následky, „... nehodu? Panebože, čo sa stalo? Prosím, povedzte mi, že nie som ochrnutý... prosím.“

Muž sa odmlčal, akoby zvažoval, čo povie. Rozhodol sa, že namiesto odpovede položí otázku.

„Čo si pamätáte ako posledné, pán Daniels?“

Shaun počul mužove kroky. Obišiel ho a prešiel na druhú stranu.

„Ehm...“ Pokúsil sa premýšľať, no bolesť hlavy akoby zabetónovala jeho spomienky. „Ja... na nič si nespomínam. Hlava mi treští tak, ako keby mala každú chvíľu vybuchnúť.“

„Máte čas,“ povedal muž. Jeho hlas sa teraz ozýval zľava. „Dostali ste sedatíva. Bolesť hlavy, sucho v hrdle, necitlivosť, zahmlená pamäť... to všetko je úplne prirodzené.“

Vtom Shaun začul nový zvuk, niečo ako narážanie kovu o kov. Vydýchol a znova zažmurkal. Oči si konečne zvykli na ten jas natoľko, že ich dokázal aspoň čiastočne otvoriť. Len čo to urobil, zreničky mu okamžite začali behať zľava doprava a snažili sa vstrebať čo najviac informácií z okolia. Keďže nemohol pohnúť krkom a temeno mal položené naplocho na operačnom stole, veľa toho nevidel.

Strop bol úplne biely, steny pokrývali takisto biele kachličky a z toho mála, čo Shaun videl, pôsobili dokonale čisto. Pachy, ktoré predtým nevedel celkom identifikovať, začali zrazu dávať väčší zmysel – čistiace prostriedky, antiseptiká, dezinfekcia... typická zvláštna kombinácia vôní, aká je bežnou súčasťou každej nemocnice.

„Ehm...“ Shaun zavrel oči a opäť sa pokúsil donútiť pamäť k spolupráci. Bolesť hlavy sa však ukazovala ako veľmi húževnatý súper. „Mám v hlave úplný zmätok... a strašne to bolí. Mohol by som dostať niečo na bolesť?“

„To by nebol dobrý nápad,“ odvetil muž. „Analgetiká zle reagujú na tlmivú látku, ktorú sme vám podali. Prosím, len sa ďalej pokúšajte spomenúť si.“

Čo si myslíš, že asi tak robím? pomyslel si Shaun a pozrel sa doľava. *Vyspevujem si v hlave Mambo Number 5? Robím, čo môžem, kamoško.* Zhlboka sa nadýchol a bojoval s bolesťou, kým sa mu nezačali vracať akési záblesky spomienok. Nedávali však veľký zmysel.

„Mám okno ako nejaká kurva na piku,“ povedal a znova privrel oči pred ostrým svetlom. „No matne si spomínam, že som si zašiel na pár pohárikov do miestneho baru.“

„Kam presne?“ spýtal sa muž. „Viete mi povedať názov toho baru? Spomínate si, kde bývate?“

Shaun na chvíľu zaváhal. Pamäť mu vynechávala ako starý motor.

„Ehm... bývam na juhu LA.“

Muž čakal, ale zo Shauna už nič nevypadlo.

„Môžete byť trochu konkrétnejší?“ naliehal muž. „Spomínate si, v ktorej štvrti v južnom LA bývate?“

Sekundová pauza.

„Áno," odvetil Shaun, keď sa mu myšlienky v hlave konečne začali zlievať do zmysluplného obrazu. „Bývam v Lomite na rohu Eshelman Avenue a 250th Street."

„Výborne, pán Daniels," povedal muž a napokon pristúpil dosť blízko na to, aby ho Shaun mohol prvýkrát jasnejšie vidieť.

Muž sa týčil nad operačným stolom, ale keďže Shaun ležal a svetlo mu svietilo priamo do očí, nedokázal ani len odhadnúť, aký je v skutočnosti vysoký. Vlasy, ak vôbec nejaké mal, mu úplne zakrývala modrozelená chirurgická čiapka. Nos, ústa a bradu mu takisto skrývalo štandardné chirurgické rúško. Shaun mu videl iba do očí – tmavých a vpitých hlboko do tváre za masívnymi ochrannými okuliarmi.

„Spomínate si ešte na niečo?"

Shaun zalovil v spomienkach o čosi hlbšie.

„Ehm... tuším som sa s niekým rozprával, no nespomínam si s kým."

„V tom bare?"

„Myslím si, že áno."

„Výborne. Vynára sa vám ešte niečo iné?"

Shaun sa snažil, ale v hlave mal len jednu veľkú kašu.

„Nie, nič," odpovedal a oči sa mu zaliali slzami. „Prosím, povedzte mi, čo sa stalo. Ako som sa sem dostal? Prečo sa nemôžem hýbať? Ako to, že si takmer na nič nespomínam?"

Muž odstúpil od operačného stola a na okamih sa stratil zo Shaunovho zorného poľa.

„To je úplne v poriadku, Daniels. Nemusíte sa obávať. Úprimne povedané, spomienky nie sú práve najspoľahlivejšie. Najmä nie tie, ktoré vzniknú bezprostredne po traumatickej udalosti. Skreslia sa, roztrieštia, a keď si ich potom snažíme vybaviť, poskladajú sa tak, že sa na originál už vôbec nepodobajú. A presne vtedy sa začínajú skutočné problémy. Ľudia až príliš veria tomu, čo si údajne pamätajú. Považujú to za doslovný záznam toho, čo sa stalo. To je však málokedy pravda. Tam, kde sú v spomienkach trhliny, si mozog vyberie najpravdepodobnejšiu možnosť a diery zapláta tým, čo mu tam logicky pasuje. Dôležité detaily, na ktoré si nevieme spomenúť, nahradí fantázia. Už chápete, aký problém z toho môže vzniknúť?"

Shaun to nechápal.

„Príliš veľa ľudí vníma spomienky ako holé fakty," pokračoval muž. „Lenže takto to jednoducho nefunguje. Sú skôr len našou interpretáciou toho, čo sa stalo, a nie samotnou realitou."

„Takže..." Shaun zaváhal a do očí sa mu tlačili slzy. „Chcete mi povedať, že si možno nikdy nespomeniem, čo sa mi stalo?"

„Nie, to vôbec nie. Toľko vám môžem prezradiť. Boli ste si vypiť v miestnom bare, pán Daniels, a pritom ste sa dostali do problémov."

Shaun opäť začul zvuk, ktorý pripomínal štrnganie kovu o kov. Nebol to tupý zvuk, skôr to znelo, akoby ktosi ukladal chirurgické nástroje na plechový podnos.

„Do problémov?" opýtal sa Shaun tónom, ktorý bol rovnako váhavý ako ustarostený. „Ako to myslíte? Do akých problémov?" Po líci mu stiekla slza.

Muž sa vrátil do Shaunovho zorného poľa. Tentoraz si so sebou priviezol vozík s nástrojmi.

„V bare ste sa s niekým rozprávali, pán Daniels," odpovedal. „A ten niekto znamenal problémy."

„Čože?" vyhŕkol Shaun, opäť prižmúril oči do ostrého svetla a urputne sa snažil spomenúť si. Pobil sa? Pobodali ho alebo postrelili? Poškodil mu ten človek, s ktorým sa rozprával v bare, chrbticu? Preto sa nemohol hýbať? Naznačoval mu ten lekár práve toto?

V spleti všetkých tých otázok sa do popredia drala jedna nová a začala Shauna znepokojovať.

Pokúsil sa zaostriť na mužovu tvár. „Nerozumiem. Ako viete, že ten človek, s ktorým som sa v bare rozprával, predstavoval hrozbu?"

Muž sa zachichotal a ešte na pár sekúnd natiahol napätie. „Lebo tým človekom som bol ja."

Shaun sa naňho zamračil. „Čo?"

Muž siahol po niečom na tácke s nástrojmi po svojej pravici. „Mám na teba otázku, *Shaun*."

Zmena v oslovení bola zjavne zámerná. Z tácky vybral malé kladivo a niečo, čo vyzeralo ako dláto s hrubým okrúhlym koncom namiesto ostrého.

„Bude podľa teba na lámanie kostí stačiť takéto dláto?“ spýtal sa muž. „Alebo by som mal siahnuť po niečom trochu ťažšom... a možno ostrejšom?“

„*Čo*?“ Shaunovi na sekundu padol zrak na kladivo a dláto, kým znova zaostril na mužovu tvár.

„Nechcem narušiť kožu,“ vysvetlil muž. „Chcem zlomiť kosť bez toho, aby som akokoľvek poškodil kožu alebo mäso.“ Mykol plecami. „Hematómy a modriny sú, samozrejme, v poriadku. Kosti sa bez modrín lámu len ťažko, však?“

Shaunovi sa na chvíľu zastavilo srdce. „Ja... ja tomu nerozumiem.“

„Och, prepáč,“ povedal muž a odložil kladivo aj dláto späť na tácku. „Dovoľ mi to ujasniť. Včera večer, tam v bare, som ti do pitia niečo namiešal.“

Tentoraz naňho Shaun iba prižmúril oči a snažil sa prísť na to, či žartuje alebo nie.

„Bolo asi štvrť na dvanásť,“ pokračoval muž. „Vtedy si mi povedal, že už musíš ísť. Navrhol som, že nám kúpim ešte jedno kolo – na cestu, však to poznáš. Vedel som, že ďalšiu whisky neodmietneš, a tak, keď si si odskočil, dal som ti drogu do drinku.“

„Toto je... nejaký žart?“

Muž širokým gestom ukázal na miestnosť, v ktorej sa nachádzali. „Zjavne nie.“

Shaun žmurkol a po tvári mu stiekla ďalšia slza. „Tento trik s ‚drogou v pohári‘ som už zopárkrát predviedol,“ pokračoval muž. „A môžem povedať, že techniku aj načasovanie som dotiahol do dokonalosti. Dopili sme a práve sme vychádzali z baru, keď droga začala účinkovať. Kým ťa úplne vypla, boli sme už pri tvojom aute. Žiadni svedkovia. Dostať ťa dovnútra bola hračka.“

„Ja... ja tomu nerozumiem.“ V Shaunovom hlase už jasne prevládal strach. „Prečo? Prečo to robíte?“

„Stručná odpoveď?“ odvetil muž. „Pretože ti ublížim, Shaun. A veľmi.“ V jeho hlase nebolo ani stopy po žartovaní.

Shaun sa znova pokúsil pohnúť, no neposlúchol ho ani jeden sval v tele.

„Práve toto je na tvojom stave to úžasné, Shaun,“ ďalej vysvetľoval muž. „Nezáleží na tom, čo ti urobím – či ti polámem

kosti, vytrhám nechty na nohách, rozmliaždim semenník, čokoľvek... nepocítiš vôbec nič.“ Naschvál sa odmlčal. „Zatiaľ... lenže nervovosvalový blokátor, ktorý som ti podal a ktorý ťa paralyzoval od krku nadol, prestane účinkovať o...“ Muž sa pozrel na hodinky. „Asi o hodinu a pätnásť minút. Potom sa *dostaví* bolesť. Najprv bude mierna, keďže tvoja nervová sústava pomaly nadobudne citlivosť. Pravdepodobne sa to začne bolesťou svalov, ktorá postupne prejde do kŕčov. Potom budeš mať pocit, akoby ti z tela vytrhli všetky kĺby a nasypali do nich rozbité sklo.“

Shaun sa s hrôzou pozeral na muža, ktorý opäť stál pri operačnom stole.

„Ďalej...“ Muž očividne ešte neskončil. „Žalúdok sa ti naplní žlčou a budeš vracať. S tým nič nenarobíš, ale to vracanie budeš vnímať tak, akoby ti niekto vrážal do pažeráka horiacu päsť, spaľoval a trhal jeho steny, takže ti vzadu v hrdle začne stekať krv, ktorá ťa bude dusiť a napínať, až budeš mať pocit, že sa topíš. Čím viac sa tvoja nervová sústava prebudí, tým viac signálov bolesti vyšle do mozgu. A čím viac signálov bolesti tvoj mozog prijme, tým viac budeš vracať, pretože bolesť bude neznesiteľná. O to sa už postarám. V tvojom prípade však mám na veľké finále pripravené fakt parádne prekvapenie.“

Shaun mal pocit, akoby vzduch okolo neho oťažel... dýchalo sa mu čoraz ťažšie.

Muž opäť siahol po kladive a dláte. Hoci mu nos a ústa zakrývala chirurgická maska, Shaun vedel, že sa usmieva.

„Určite si si to už stihol uvedomiť,“ povedal muž. „Nie si v skutočnej nemocnici. A ja nie som skutočný lekár, ale urobím, čo je v mojich silách.“ Obrátil sa a skontroloval si poznámky na kuse papiera, ktorý ležal na vozíku.

„Tak fajn, pustime sa do toho?“

„Prosím...“ žobronil Shaun priduseným hlasom. „Nech sa chystáte urobiť čokoľvek, prosím, nerobte to. Nemám veľa peňazí, ale dám vám všetko, čo mám. Prosím, nerobte to. Prosím... jednoducho ma nechajte ísť.“

„Pssst,“ pošepol muž. Hneď nato priložil dláto k Shaunovmu pravému stehnu a zdvihol kladivo vysoko do vzduchu. „Nezatváraj oči.“ Shaun prikývol. „Dobre sa pozeraj.“

2

O tridsaťdva dní neskôr

Kancelária oddelenia mimoriadne násilných zločinov (UVC) losangeleskej polície sa nachádzala na piatom poschodí známej budovy policajného riaditeľstva v centre LA, na samom konci chodby oddelenia lúpeží a vrážd. Hoci malo v názve slovo „oddelenie“, UVC tvorili len dvaja detektívi: Robert Hunter – šéf oddelenia – a jeho parťák Carlos Garcia. Obaja sa práve chystali odísť z kancelárie, keď sa vo dverách zjavila kapitánka Barbara Blakeová.

„Niekam sa chystáte?“ opýtala sa. Dlhé uhľovočierne vlasy si elegantne zopla do drdola, ktorý pridržiavala dvojica kovových paličiek. Na sebe mala hodvábnu bielu blúzku zastrčenú do dobre strihnutej tmavomodrej puzdrovej sukne. Jej čierne topánky bez opätku sa leskli a na špičke mali strieborné zdobenie.

„Práve sme chceli zbehnúť na obed,“ odvetil Garcia a inštinktívne si skontroloval hodinky. Bolo štvrť na tri popoludní. „Prečo, kapitánka? O čo ide?“ opýtal sa, len čo si všimol žltý spis, ktorý mala Blakeová v rukách. Prípady pridelené oddeleniu mimoriadne násilných zločinov zvyčajne prichádzali v čiernom alebo tmavosivom fascikli.

„Chcem, aby ste sa mi na niečo v rýchlosti pozreli,“ odpovedala kapitánka, vošla do kancelárie a zavrela za sebou dvere.

„Jasné," povedal Hunter a pristúpil k nej. „O čo ide?"

„Pitevná správa," vysvetlila kapitánka Blakeová a podala každému z detektívov jednu kópiu.

„S akým prípadom to súvisí?" opýtal sa Hunter.

„Momentálne s dopravnou nehodou," odvetila kapitánka. Hunter aj Garcia sa na ňu zamračene pozreli.

„Asi pred trištvrte hodinou," objasnila Blakeová, „mi volala doktorka Hoveová. Práve dokončila pitvu istého Shauna Danielsa. Mal štyridsaťšesť rokov a býval v Lomite. Jeho telo našli pri ceste Lake Hughes v pohorí Sierra Pelona. Zjavne ho zrazilo auto a páchateľ ušiel."

„Zrazilo ho auto a vodič ušiel?" zopakoval Garcia a otvoril pitevnú správu. Hunter urobil to isté.

„*Zjavne* ho zrazilo auto a vodič ušiel." Kapitánka Blakeová toto slovo prízvukovala a kývla hlavou na spisy v ich rukách. „Len si to prezrite a povedzte mi, čo si o tom myslíte."

„No," ozval sa Garcia ešte skôr, ako sa začal prehrabávať v spise. „Ak hlavná súdna lekárka okresu Los Angeles zavolala kapitánke oddelenia lúpeží a vrážd pre *údajné* zrazenie chodca, po ktorom vodič ušiel, pri pitve jej očividne niečo nesedelo."

Kapitánka Blakeová zdvihla ruky na znak kapitulácie. „Ako som už povedala, pozrite si to a povedzte mi, čo si o tom myslíte." Pritiahla si stoličku pred Hunterov stôl a sadla si.

Garcia na ňu vyvalil oči. „Čo? To akože hneď teraz?"

Ticho.

„Ale obed..."

Blakeová sa pohodlne oprela, preložila si nohu cez nohu a pokojne položila ruky na kolená. Potom Garciu prebodla pohľadom.

„... očividne môže počkať," dokončil bez najmenšieho nadšenia a oprel sa o okraj svojho stola.

Hunter už medzitým začal čítať spis, ktorý sa začínal záznamom o udalosti z dopravného oddelenia LAPD v San Fernando Valley.

Telo objavili pred štyrmi dňami v skorých ranných hodinách Marcus Stamford a jeho syn Julian, keď išli po Lake Hughes Road smerom k svojmu obľúbenému rybárskemu miestu pri jaze-

re Castaic. Približne o 5.10, asi stoštyridsať metrov za vjazdom k miestnemu kostolu, obaja pri ceste spozorovali čosi, čo vyzeralo ako telo – a rozhodne nie zvieracie. Znepokojený Stamford zastavil auto a šiel sa pozrieť bližšie. Vtedy objavil bezvládne telo dospelého muža, ktorého podľa všetkého prešlo vozidlo. Nato zavolal na tiesňovú linku 911.

Ako prví dorazili na miesto príslušníci Úradu šerifa okresu Los Angeles, krátko po nich sanitka a detektív William Sharp z dopravného oddelenia LAPD v San Fernando Valley.

Hunter otočil stranu v správe a začal si prezerať fotografie z miesta nálezu. Spolu ich bolo dvadsaťšesť. Prvých osem zachytávalo celé telo z rôznych uhlov. Ďalších dvanásť tvorili detailné zábery dokumentujúce závažnosť zranení. Muž mal otvorenú zlomeninu pravého zápästia aj pravej holennej kosti, pričom kosť dokonca prerazila látku čiernych nohavíc. Ľavé rameno bolo zjavne vykĺbené a kľúčna kosť zlomená. Na tvári, hlave, pažiach, nohách a rukách mal tržné rany a kožu miestami odretú.

Na posledných šiestich fotografiách bola zachytená cesta. Zameriavali sa najmä na brzdné stopy pneumatík, ktoré ostro kontrastovali s asfaltom. Boli štyri a všetky rovnako výrazné. Tento fakt spolu s medzerou medzi prednými a zadnými stopami naznačoval, že vozidlom, ktoré zrazilo Shauna Danielsa, bol takmer určite pikap s pohonom štyroch kolies. Jedna z fotografií dokumentovala ich presné rozmery – stopy po predných kolesách merali takmer meter a pol, tie zadné boli kratšie ledva o päť centimetrov.

Podľa detektíva Sharpa poloha a vzdialenosť tela vzhľadom na brzdné stopy zodpovedali nehode, pri ktorej páchateľ ušiel z miesta činu. Obeť zrazilo vozidlo idúce rýchlosťou medzi šesťdesiatkou a osemdesiatkou. Vodič zrejme dupol na brzdu len zlomok sekundy pred fatálnou zrážkou. Z toho vyplývalo, že chodca zbadal, až keď bolo neskoro. Po náraze obeť preletela cez kapotu, vrazila do čelného skla, odhodilo ju dopredu a doprava a napokon dopadla späť na cestu.

„Moja prvá otázka znie," ozval sa Garcia a rýchlo prelistoval zopár strán v spise. „Čo robila obeť v horách v takom rannom čase?"

„Možno lovil ryby?“ zauvažovala kapitánka Blakeová. „Alebo bol na túre?“

„Presne to by človeku napadlo, však?“ odvetil Garcia. „Lenže v správe nie je ani zmienka či fotky niečoho iného, čo by sa našlo pri ceste. Žiadny ruksak, žiadna taška, žiadne puzdrá, žiadna udica... nič.“ Mykol plecami. „Je pravda, že v okolí miesta, kde sa našlo telo, je celkom dosť rybárskych lokalít. Sú blízko miest na piknik. No aj keby tam bol na túre, chytal ryby alebo si len tak sám potme piknikoval, prečo by prechádzal cez cestu až úplne hore? Chcem tým povedať, že miesta na piknik aj na ryby sú od Lake Hughes Road sakramentsky ďaleko.“

„Dobrá otázka,“ dala mu za pravdu Blakeová.

„Jeho kombi našli zaparkované na poľnej ceste, nie veľmi ďaleko od miesta, kde ležalo telo,“ prečítal Hunter zo správy. „Nepíše sa tam nič o piknikovom koši, taške, ruksaku, udici... Nespomína sa nič.“

„Našiel sa jeho mobil?“ spýtal sa Garcia.

Hunter chvíľu listoval v správe. „Žiadna zmienka, takže asi nie.“

„Aká je teda teória?“ spýtal sa Garcia. „Vyvezie sa tam, zaparkuje auto, ide sa prejsť a zrazí ho nákladiak, ktorý ujde z miesta činu?“ Zdvihol obočie a pozrel sa na kapitánku Blakeovú.

„Samovražda?“ spýtala sa, no neznelo to veľmi presvedčivo.

„Nie.“ Garcia pokrútil hlavou a Hunter toto gesto zopakoval. „Býval v Lomite, kapitánka. Ak sa naozaj chcel zabiť skokom pod kolesá, prečo by sa trepal až na odľahlú cestu kdesi v pohorí Sierra Pelona, keď mal priamo pred nosom extrémne rušnú diaľnicu Pacific Coast Highway? Toto nebola samovražda. A ak aj áno, určite nebola plánovaná.“

Blakeová súhlasne prikývla. „Len som sa chcela uistiť, že sme zvážili čo najviac možností...“

„Skôr než navrhneme vraždu,“ doplnil ju Hunter, ktorý predvídal, kam mieri.

Kapitánka mierne naklonila hlavu doľava, pričom jej dokonale tvarované obočie vyletelo nahor v nemom geste adresovanom obom detektívom.

„Prosím, čítajte ďalej.“

Hunter s Garciom prešli k pitevnej správe. Doktorka Hoveová v nej potvrdila, že väčšina zranení na tele, najmä otvorené zlomeniny pravého zápästia a dolnej časti pravej nohy, zodpovedá tomu, že chodca vo veľkej rýchlosti zrazilo idúce vozidlo.

Hunter sa nachvíľu odmlčal a rýchlo sa vrátil k fotografiám tela. Jednu z nich urobili z diaľky, pričom na nej bolo jasne vidieť telo a všetky štyri brzdné stopy. Niečo na tej snímke spôsobilo, že sa mu kolieska v mozgu roztočili o niečo rýchlejšie, no jeho myšlienkové pochody bleskovo prerušil Garcia. Ten totiž preskočil rovno na poslednú stranu správy, aby zistil príčinu smrti.

„Prosím? To ako vážne?“

Pohľadom doslova prebodol kapitánku Blakeovú.

„Príčina smrti?“ spýtala sa.

Garcia prikývol.

„Doktorka Hoveová si je stopercentne istá,“ potvrdila kapitánka.

Hunter nalistoval poslednú stranu a zarazil sa. „*Podchladenie*?“ To slovo vyslovil s neskrývanou pochybnosťou. „Chcete mi povedať, že ten chlap zamrzol?“

„Netvrdím to ja,“ odvetila kapitánka Blakeová. „Je to v správe.“

„V Kalifornii?“ nechápal Garcia. „V júni? Vonku je okolo 23 °C.“

Kapitánka zbadala, ako sa Hunterovi v očiach rozhorela známa iskra. Pozrel sa na svojho parťáka.

Garcia ten pohľad veľmi dobre poznal. Iba pokrčil plecami. „Mám slabosť pre záhady, veď ma poznáš.“

Kapitánka Blakeová sa bez slova postavila a odišla z kancelárie oddelenia mimoriadne násilných zločinov.

Spisy tam nechala.

3

Krátko potom, ako kapitánka Blakeová odišla z ich kancelárie, zatelefonoval Hunter doktorke Carolyn Hoveovej, hlavnej súdnej lekárke okresu Los Angeles. Zastihol ju práve vo chvíli, keď sa chystala na ďalšiu pitvu, no ubezpečila ho, že zhruba o hodinu by sa im mohla venovať. Hneď po obede sa teda Hunter s Garciom vybrali navštíviť úrad súdneho lekára na North Mission Road.

Zdolali veľkolepé schody vedúce k hlavnému vchodu do impozantnej historickej nemocnice, ktorá dnes slúžila ako márnica. Prešli vstupnou halou a zastavili sa pri recepčnom pulte. Pracovníčka, Afroameričanka okolo päťdesiatky s milým výrazom, ich privítala veľmi dobre nacvičeným zdvorilým úsmevom.

„Dobrý deň, detektívi."

„Dobrý deň, Sandra," odpovedali Hunter a Garcia naraz a obaja jej opätovali úsmev.

Sandra pracovala na úrade súdneho lekára už vyše trinásť rokov.

„Ako sa dnes máte?" opýtal sa Hunter.

„Mám sa dobre, ďakujem."

Hunter vedel, že Sandra mu otázku neopätuje. Žiadna z tunajších recepčných sa ľudí vstupujúcich do márnice nikdy nepýtala, *ako sa majú*, bez ohľadu na to, o koho išlo.

„Idete za doktorkou Hoveovou?" spýtala sa Sandra a pohľadom už kontrolovala monitor.

„Presne tak," odvetil Hunter a rýchlo sa pozrel na hodinky. „Povedala nám, že by mohla mať približne v tomto čase voľno."

Sandra detektívom opäť venovala úsmev. „Dokonalé načasovanie. Asi pred piatimi minútami práve dokončila pitvu. Ohlásim vás."

Hunter a Garcia čakali, kým Sandra vybavila rýchly desaťsekundový telefonát.

„Doktorka Hoveová vás počká v pitevni číslo štyri," povedala a inštinktívne ukázala na dvojkrídlové dvere napravo od recepčného pultu.

Hunter a Garcia sa jej poďakovali, prešli dverami a pokračovali dlhou, dokonale čistou bielou chodbou. Na jej konci zabočili doprava do kratšej chodby, kde pri ľavej stene stáli dve prázdne nemocničné nosidlá.

Hunter predstieral, že si škriabe nos, no v skutočnosti si ho len zakrýval dlaňou. Zakaždým naňho doľahol zápach, ktorý sa šíril týmito chodbami. Zasiahol ho plnou silou ako nečakaný úder. Pred mnohými rokmi mu to spočiatku neprekážalo, no čím častejšie navštevoval márnicu, tým viac ho vnímal... A čím viac ho vnímal, tým viac ho obťažoval, pretože nech sa dialo čokoľvek, ten pach sa spájal len s jedinou vecou. So smrťou.

Len čo obišli nosidlá, znova zabočili doprava. Pitevňa číslo štyri sa nachádzala hneď za prvými dvojkrídlovými dverami vpravo. Hunter ich potlačil a s Garciom vošli do miestnosti vychladenej na teplotu o pár stupňov nižšiu, než bolo príjemné. V porovnaní s pitevňami číslo jeden, dva a tri išlo o menší priestor. Z dlhého pultu pri pravej stene vystupoval do priestoru len jeden vyšetrovací stôl z nehrdzavejúcej ocele. Priamo nad ním visela zo stropu obrovská kruhová chirurgická lampa. Práve bola zapnutá a zalievala miestnosť teplým jasom. Ľavú stenu celkom vypĺňali chladné kovové boxy na telá. Najviac zo všetkého pripomínali veľké kartotéky s masívnymi rukoväťami. Zvláštne však bolo, že prenikavý zápach z chodieb už nebol tu vnútri taký vtieravý.

Na druhej strane prázdneho stola stála doktorka Hoveová. Bola to vysoká a štíhla žena s prenikavými zelenými očami a v tradičnom dlhom bielom laboratórnom plášti. Dlhé gaštanové vlasy mala zopnuté do jednoduchého drdola na temene hlavy.